

[Jørgen Junior]

tager et par enkelte tydelige ting, så skal vi nu fra dansk side sørge for at foretage os noget over for dem, som deltager i sportsarrangementer, hvor sydafrikanere er med. Vi skal foretage os noget for at støtte – det lyder vidunderligt – Den afrikanske Enhedsorganisations og sydafrikanske befrielsesbevægelsers sportsarrangementer. Er det den danske befolkning? Nej, det er ikke den danske befolkning. Det er noget pjat, og det er noget, vi skal sige nej til. Vi skal ikke, fordi vi måske er blevet lidt presset, afholde os fra at stemme. Selv om vi måske inderst inde i vore rendyrkede socialistiske, MPLA-elskende hjerter gerne ville have lov til at sige ja, skal vi altså nu prøve at klare den ved at afstå fra at stemme. Vi skal sige nej.

Jeg håber, at et flertal i dette folketing er enigt med det flertal, som jeg er ganske overbevist om findes i befolkningen for den indstilling, at man ikke skal forsøge også at inficere sport med den meget, meget negative, smitsomme og ulækre form for sygdom, som politik herinde er i den form, den køres i på nuværende tidspunkt.

Jeg skal derfor på fremskridtspartiets vegne fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, således at vi foreløbig på dette ene punkt kan få klargjort, hvorledes det danske folketing stiller sig. Så kan vi senere tage de andre punkter op og høre, hvad der siges i debatten, høre, om man blot vil tale og derefter falde på knæ, som man så at visse gjorde sidste gang, eller om man vil undlade at svare, som man så at en såkaldt ansvarlig minister gjorde sidste gang. Forslaget har følgende indhold:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget tager afstand fra, at der blandes politik ind i idrætsudøvelse, og ønsker derfor, at Danmark stemmer imod enhver form for boykot af sportsfolk fra bestemte lande.

Tinget fortsætter derefter behandlingen af forespørgslen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Partier med flere ordførere bedes selv dele taletiden.

Arentoft (FP):

Det er skuffende, at udenrigsministeren optrådte, som undervisningsministeren gjorde her den 16. maj i år ved forespørgselsdebatten om uroen på universiteterne, men det er måske ikke særlig forbavsende. Det er måske heller ikke særlig forbavsende, at socialdemokratiets ordfører ikke har noget at tilføje debatten i dag, men det kan jo være, at han kommer senere.

Det er jo rigtigt, at for en uge siden debatterede folketinget udenrigsministerens redegørelse i en redegørelsesdebat, hvor der kan tales, men ingen beslutninger kan træffes. Det er også rigtigt, at man nåede vidt omkring i debatten og bl. a. fik talt om Mellemøsten og cubanerne i Angola og andre steder i Afrika.

For at tage Mellemøsten først, så var mange ordførere sidste fredag inde på præsident Sadats besøg i Israel, og man udtalte forhåbninger til dette møde. Nu har det fundet sted, og vi kan derfor debattere de foreløbige resultater. Rent umiddelbart er det vel fantastisk, at regeringscheferne for to krigsførende lande kan mødes i det enes hovedstad og oven i købet få taleret i dette lands parlament. Alene den omstændighed, at der kan tales, er en lettelse i sig selv. Nogle siger, at besøgets resultat er en form for splittelse i den arabiske verden. Det har der nu været før. F. eks. var i 1958 Ægypten og Syrien i union. Den varede i tre år. I 1971 dannedes en union mellem Ægypten, Syrien og Libyen. Den varede til 1973. Ja, der har endda så sent som i august i år været direkte krigshandlinger imellem Ægypten og Libyen.

Efter præsident Sadats besøg i Israel er der næsten opstået to grupper af arabiske lande: den nationalistiske front mod Sadat, bestående af Libyen, Syrien, Irak, Algeriet og PLO, og de lande, der stiller sig positivt, som Marokko, Sudan og Tunesien. Lande som Saudi-Arabien, Jordan og Emiraterne er nærmest neutrale og afventende i øjeblikket. Situationen er for så vidt stadig væk uafklaret, men efter min mening er der en lysning forude.

Det næste er de cubanske tropper som støtte for den marxistiske MPLA-regering i Angola og udenrigsministerens udtalelser i Brasilien om, at ethvert land har ret til at hente hjælp, hvor det kan få det; og da An-